
HIMMERLANDSBØNDER

OG

GAMLE SLÆGTSGÅRDE

SØREN SØRENSEN

„HEGNSVANG“

1965

Himmerlandsbønder og gamle slægtsgårde

Efterfølgende bog er udgivet af Søren Sørensen, Hegnsvang i 1965.

Jeg fik bogen af min far ved udgivelsen og den har ligget hen siden. I forbindelse med renskrivning af de gamle slægtsbøger familien har, er Søren Sørensens bog blevet mere interessant, idet de fleste personer er med i slægtsbøgerne.

Selvom bogen bærer præg af at være skrevet af en god ven af familierne, er der så mange interessante oplysninger om vore forfædre, at jeg godt vil viderebringe Søren Sørensens tekst.

Jeg har i enkelte tilfælde rettet mindre unøjagtigheder i navne, ligesom jeg for nogle af navnene har tilføjet et identitets nr. efter navnet (vist med # og tal). Da numrene er de samme som i slægtsbøgerne POULSEN, NIELSEN og LASSEN, er det lettere at holde styr på personerne. Se eventuelt min hjemmeside: **<http://www.kragh.biz>**

Der er også indføjet flere fotografier med de omtalte personer.

Selvom Søren Sørensen ikke ønskede at skrive slægtsbog med årstal og datoer, håber jeg på forståelse for de små ændringer og tilføjelser.

Bag i bogen er liste over de viste fotografier - med navne på personerne (Personnavne er nævnt fra venstre og de forreste først).

Jens Poulsen Kragh

Herlev den 20. januar 2009.

Indholdsfortegnelse

Himmerlandsbønder og gamle slægtsgårde	4
GUNDESTRUPGÅRD	7
AAGAARD og OUSTRUP	12
AAGAARD	19
F Ø D S E L S D A G E	27
Søren Lassen i Lynnerup	29
Da Martins kone tog præmie af sin have	32
PROFESSORER.....	34
MEDGIFT	35
Personer på fotografi med Maren Nielsen og børnebørn:	36
Hvem er hvem på de forskellige billeder. Personer nævnes fra venstre.	37-39

Mel.: „Glæden“

Hvad er størst af lykke, vi kan nå ?
er det gods og guld og grønne skove
som vi prøver alle på at nå
for at leve trygt og godt at sove.

Lykken er dog ikke altid guld
lille plet af Danmarks jord kan være
skønnest for et par at dyrke muld,
nar det rigtig løn for slid kan bære.

Intet er så smukt som fælles mal
fælles om familie, fælles glæde,
fælles slide plov og blanken stål
fælles også når i sorg vil græde.

Lykken trives også idet små
mest vel, hvor er børn og barnelatter
ikke ofte der vi går i stå
som i store ting, vi ikke fatter.

Lykken er at finde i vort hjem
ikke i al verdens store sager,
lykken. er at frejdigt vandre frem
ikke gøre noget som os nager.

Søren Sørensen
„Hegnsvang“

Himmerlandsbønder og gamle slægtsgårde

*I gamle slægtsgårdes traditioner
uden jag efter penge i millioner
med arbejdsglæde og kærlighed
I netop rigdommen vandt derved.*

Den første rejse i min erindring var med tog fra Aars til Middelfart. Vi skulle over til Fyn og besøge en karl, som havde tjent hjemme på Vadgård. Tidligt skulle vi op for at komme med første tog fra Aars. Der var først en køretur på syv km til stationen. Det var en stor begivenhed for os børn. Jeg var da 12 år i 1902. Da vi skulle ind i toget, lagde jeg straks mærke til, at der stod I II og III. Vi gik ind hvor der stod III, og jeg spurgte far om, hvorfor en enkelt gik ind hvor der stod II og ingen hvor der stod første. *Det er for de fine* fik jeg at vide, og jeg spurgte, hvordan man kunne se på dem, om de var fine. „Det betaler de for“, sagde far.

Det var første gang, jeg så fine folk, som betalte for det. Det blev ikke sidste gang.

Vi rumlede så med toget til Hobro, hvor vi skulle skifte og med eksprestog. Det var en stor oplevelse, da det meget større tog kom brusende ind på stationen.

Hver gang, jeg kører op gennem Jylland, så mindes jeg denne rejse fra drengetiden. De store byer, skovene, Vejledalen, overfart til Fyn og det hele. Vor gamle karl, Hans Christian Larsen, tog imod os i Middelfart, og de dage vi besøgte de livlige og gæstfrie fynboer, glemmer jeg aldrig. Vi så Hindsgaul, Fænø, kørte til den berømte landmand Jørgen Larsen i Blanke og mange flere steder. Fyn kom til at stå som et dejligt sted at være og har for resten gjort det siden.

Nu bor vi på Sydfyn og de fleste af vore 6 børn. Måske var denne første rejse den første tilskyndelse til, at vi alle forlod Himmerland.

Men sin barndomsegn glemmer man aldrig. Derfor vil jeg gerne i det følgende fortælle lidt om Himmerland og dets beboere som jeg kendte dem.

Når vi om sommeren kører i bil gennem det dejlige Sydfyn og de mange hyggelige veje gennem skove og landsbyer til Middelfart og over broen og videre til Vejle, så mærkes forskellen på Jylland og Fyn ikke så meget.

Men kører vi så videre ad den midtjyske vej over Nr. Snede til Viborg, så er det næsten, som det er et helt andet land. Kører vi så til Himmerland over de store enge ved Skals og til Johs. V. Jensens fødeby Farsø, til Haubro, kommer vi over en af de mange oaser, som Himmerland har. Haubro er en af dem.

Vejen går så over den i vældig udvikling, stations byen Aars, som i et halvt århundrede har vokset sig fra nogle få huse til 4000 indbyggere, Videre mod Aalborg over Støvring til Nordjyllands hovedstad, som er en handelsby af stort format.

Bilisten, som kører denne tur med 80 eller 100 km fart, har set så grumme lidt af Himmerland, thi Himmerland er et landbrugsland, jeg tror med sandhed at kunne sige, at intet sted i landet, er sket større fremskridt i landbruget end der.

Det kommer af de mange heder og store moser og enge, som er taget ind til kultur, men dog mest af Himmerlands dygtige og fra gammel tid seje og sparsommelige bønder, som har forstået sig på både plantekultur og husdyrbrug, handel og økonomi.

Jeg kender en stor del af Himmerlands gårde og deres beboere fra ældre tid, også fordi min far, Anton Sørensen, Vadgård, kom så meget rundt. Han var jo kendt af enhver landmand i Himmerland og ud over hele landet.

Himmerland var for hundrede år siden nærmest et fattigt land, særlig ved siden af Østjylland og øerne, Fyn og Sjælland. I dag er det forandret til velbyggede gårde, og gårdene er gennemgående større. Det blev de ved opdyrkning og de mange enges kultivering. Nu står der mange steder over hundrede kreaturer i en gård, hvor før var en halv snes halvdårlige, brogede køer og et par heste. Kvægavlen har gjort et vældigt fremskridt med de mange og fine hollandske besætninger. Ingen landsdel producerer forholdsvis i dag så mange førsteklasses fedekalve til gode priser. Svineavlen fik en vældig fremgang for halvtreds år siden, da man kom ind på at dyrke mange kartofler, og fodre mod kogte kartofler. Kartofflen, som min far var en forkæmper for, har spillet en stor rolle for Himmerlands landmænd.

Den jyske hest var også et stort aktiv i de gode gårde, og forhen var det altid hestene som rosinen i pølseenden, vi skule se, når vi besøgte dem.

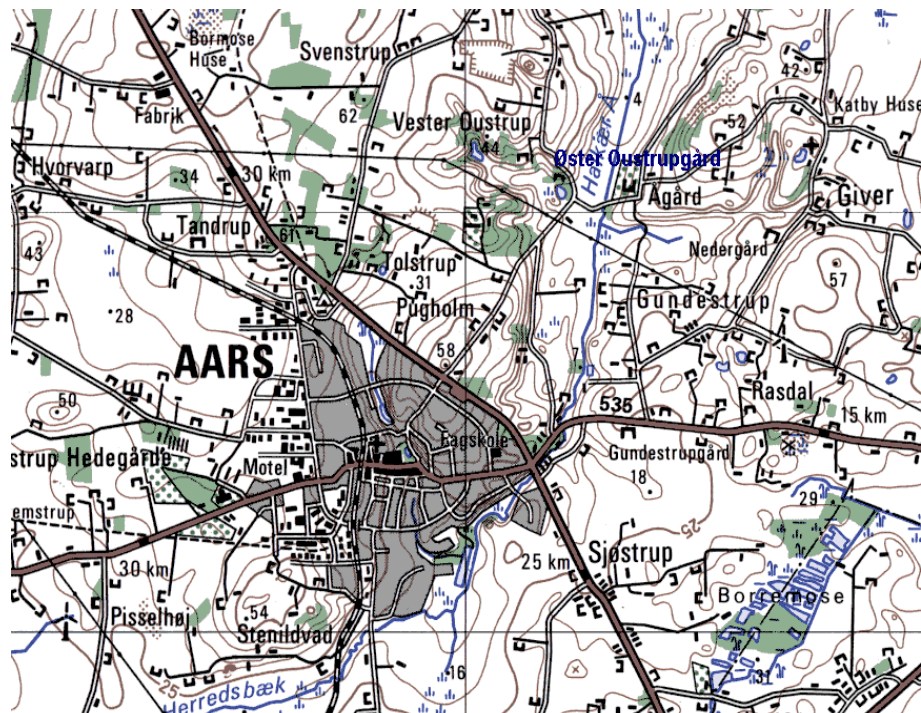
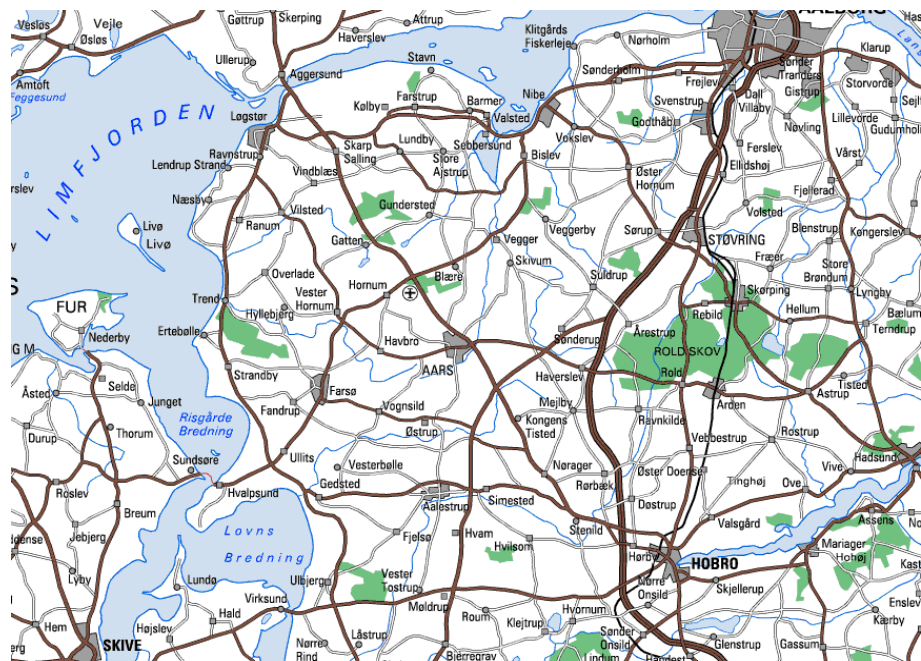
Vesthimmerland er de store liniers land med den vide udsigt, som ikke hæmmes af ret mange skove. Før var det et bart land, hvor vestenvinden frit kunne fare hen over markerne og til tider gøre ødelæggelser. Ser man ud over landskabet, så er det ikke så forskelligt fra øerne med de mange hegn og plantninger ved huse og gårdene, landbruget er så absolut ikke bagefter nu, snarere tværtimod. Der findes mange større gårde, som i de sidste årtier er blevet større ved kultivering. Mange af dem er slægtsgårde, som i de sidste hundrede år ikke er handlet med uden til familien.

Vesthimmerland er ikke godsernes land som Sydfyn og Sydsjælland. Der er store gårde på 400 - 500 tdr. land men ikke godssamlinger. Der ingen grever og baroner, og ejerne af de store gårde er som regel i væremåden som ganske almindelige bønder. Der er en del udstyknings kolonier. Det er bedre end mange steder, da ejendommene er små gårde, helt op til 50 tdr. land. De mange alt for små ejendomme, som findes rundt om godserne på øerne, findes ikke så meget der. Landboerne, som jeg kender ret godt til, er jævne, ligetil og selvfølgelig ikke alle ens, men rigtig mange har jydens lune, og rigtig mange sidder lunt og godt med deres gårde, derfor træder de sikkert på den jord, de har haft ejendomsret til i århundrede.

Hoveri, fæstevæsen og alle de ulykker godserne var skyld i, var aldrig så udpræget her og forsvandt tidligt. Himmerlandsbønderne stod ikke

med hatten i hånden, når herremanden kom kørende. Det var deres selvstændighedsfølelse imod.

Jeg vil her forsøge at fortælle lidt om nogle af de dejlige gamle slægtsgårde, som jeg kender mest til lige fra min drengetid. Aars var i min barndom ikke nogen by, nu 400 indbyggere. Den lå tilsyneladende midt i en hede, men nord for Aars og sydpå efter Hobro har altid ligget ret mange gårde på 200 - 300 tdr. land. De fleste var slægtsgård, hvori der fra gammel tid var ret solid bondevelstand. Nogle af dem skal der fortælles lidt om, ikke slægtshistorier, årstal og dato, men om livet i dem, som jeg har kendt dem for 60 år siden og til nu.



GUNDESTRUPGÅRD

Gundestrupgård ligger 3 km øst for Aars. Det er en meget god gård, som for år siden blev til af to gårde, der blev lagt sammen. Der er 140 tdr. land letmuldet jord og kultiveret eng. Den har været i familiens eje i mange generationer.

For mange år siden ejedes den i en del år af en enke, som havde det særprægede navn, Thale (Jensdatter) #123. Dette navn går igen i den unge slægt, som ejer gården. Samme Thale byggede den ualmindelige solide lade, som står den dag i dag. Tømmerkonstruktionen er meget solid svær tømmer og derfor lidt upraktisk. Thale skulle have udtalt, da hun var færdig med bygningen, at den nær kunne have taget alle hendes rentepenge, hun fik ind for et år. Det siger lidt om den velstand, der var i gården. Jeg skriver dette, fordi der ligefrem blev fantastisk rigdom i Gundestrupgård, da hendes efterkommere fik gården. Han hed Jens Christian Poulsen #120, Gundestrupgård. Min far, Anton Sørensen, har arbejdet og plantet en del for ham, og fortalt om ham.

Jeg kan lige huske ham som gammel mand. Han var næsten blind til sidst, og jeg havde som lille dreng fulgt med ham fra postvognen. Han



Gundestrupgård

drev foruden et godt landbrug efter den tid ligefrem bankforretning, den eneste bank, som dengang var på egnen. Hans meget solide pengekiste af egetræ og solidt beslået med jern, og med en jernlænke lænket til et ben på bilæggerkakkellovnen står i dag på Aars museum og er en stor seværdighed. Far, som dengang var der, hørte til hans kunder låner, har fortalt mig, at han var god at komme til om hjælp for dem, der ville bestille noget, der var ikke noget med urimelig store renter og den slags.

Banken i dag kunne lære meget af ham, om havde været levende. Jens Christian Poulsen var som alle de gamle storbønder på egnen meget jævn og spiste altid sammen med sine folk. Man spiste af fælles fad dengang, og far har fortalt, at Jens Christian Poulsen kunne falde i tanker, mest i terminstiden, og så kunne han gå stå med spisningen nogle minutter med en fyldt ske og tænke, så de næsten ikke kunne lade

være med at le af ham. Hans rigdom var jo fantastisk efter den tids tal, nogle hundrede tusinde i den tids kroner. Jens Christian Poulsen havde, så, vidt jeg ved, seks børn. Det sagdes, at de hver fik 50.000 kroner i arv. Det var meget efter den tids pengeværdi. En af hans sønner har været elev hos min far, men ham skal vi senere fortælle om.

Det var ikke så sært, at hans døtre var meget eftertragtet. En af dem (Dorthea Kirstine POULSEN #240) blev gift ind i en større gård, som ligger neden for Vadgård. Hun levede desværre ikke ret længe, men efterlod sig en datter (Anna Sørensen #329). Denne pige kendte jeg fra ganske lille, og hun voksede op til en ligefrem skønhed. Lidt til lidt og småt til småt, skriver Johs. Skjoldborg. Her var det i guld meget til meget, det hørte jeg som dreng, og tænkte, kunne jeg få fat i hende engang. Det var før jeg blev konfirmeret. Jeg fik senere en guldhåret pige, som var guld værd og, har nu haft i halvtreds år. Men det var guld på en anden måde end pengespekulationer. Jens Christian Poulsens pigebørn var selvsagt eftertragtet, men dengang var det ligesom i kongehuset nu, det skulle man spørge sin far om. Jens Christian Poulsen takserede den slags anmodninger meget nøje. Dog kunne det også ske dengang, at pigerne gik deres, egne veje og selv bestemte, men det var meget sjældent. En af dem gjorde det og giftede sig mod hans vilje. Far var skaffer ved brylluppet og har fortalt mig, at den gamle bestemte storbonde den dag ikke sagde et ord, hverken til den ene eller den anden. Det gik heller ikke så godt, hvad økonomien angår. Det kunne den gamle vel forudse.

Der arbejdede en særling af og til på gården. Han kaldtes for Båd-Hans. Han havde sans for penge og havde selv en del. Han havde udset sig en af pigerne, men vovede ikke at fri, hverken til hende eller Jens Christian



Gruppebillede fra haven til Gundestrupgård

Poulsen. Så købte han et fint spejl og satte et brev ved til pigen og

anbragte spejlet i det bette hus, som dengang kaldtes et WC. Hans tænkte, at der måtte hun komme. Hans arge list virkede ikke og han blev til almindelig grin i gården og forsøgte sig ikke senere.

Gundestrupgård er i dag en meget moderne gård. Dem er der en del af i Vesthimmerland, Men dog ikke så gennemført som her. Den nuværende ejer er en sønnesøn af Jens Christian Poulsen, som er født på Oustrup Møllegård, som jeg senere skal skrive om. Han fik den af sin onkel, som var barnløs.

For et par år siden spurgte jeg min nabo, som ejer et par gårde her i nærheden og som har både evne og vilje til at modernisere gårde, om han havde lyst til at se Himmerlandsgårde. Det havde han, skønt han vist ikke ventede at noget moderne på, disse egne. Vi kørte først ind på Gundestrupgård. Han lagde straks mærke til, da vi kørte ind i gården, at denne var brolagt med tilhuggede svenske brøsten. I gården gik en meget arbejdsklædt mand ca. 45-50 år med en, svinespand i hånden. Han var ved at fodre gårdens store svinebesætning. Jeg sagde for spøg, at det var fodermesteren. Olaf Poulsen, thi ham var det, gik ind på spøgen og vi gik ind. Olaf kom bagefter og så opdagede min nabo jo, at det var manden i gården.

Min nabo mærkede straks den hjertelige modtagelse og kunne ikke undgå at se de fine stuer i det gennemmoderniserede gamle stuehus, som har stået lige fra Jens Christian Poulsens tid. Vi gik så rundt og så det gode landbrug med den fine hollandske besætning, de mange grisesøer og fedesvin, det fine og moderne kohus med rørmalkning, transportører og sidst men ikke mindst, de gode og moderne folkeværelser og til sidst ud i den parklignende have, som er Katrine Poulsens #223 stolthed, med de dejlige græsplæner og blomster. Heste så vi ikke noget til, det var ellers Gundestrupsgårds stolthed før. Stalden var der endnu, urimeligt



Kathrine og Olaf

solidt den er bygget. *Hvorfor brækker du ikke krybberne ned og anvender stalden til noget andet,* sagde jeg til Olaf. *Vi kan ikke* sagde han. Sagde jeg det ikke godt nok, da du byggede den. Da ville du ikke tro at traktorer skulle i stedet for heste. Olaf fulgte os rundt til nogle af familiens gårde, som senere skal omtales. Jeg sagde til min nabo: *Nu har du set nogle af Himmerlands forblæste husmandsbrug.* Han svarede: *Vis mig så, hvordan de egentlige gårde ser ud.*

Olaf har fire børn, tre drenge og en pige. Pigen havde det gamle slægtsnavn, Thala #224. Hun bor i dag på New Zealand. Hendes mand har en stor forretning og hun passer hans kontor. Hendes store interesse var ellers

kvæg. Da hun var mindre, var hun altid at træffe i kostalden, hvor hun kendte hvert dyr i den store 100 tals bosætning. Hun rejste til England

og blev fodermester og senere til New Zealand. Sådan er der tit tilfældigheder inden vi når vort livs arbejde og livslykke, som hun vist nåede, så langt borte. Drengene gik i realskole i Aars.

En dag spurgte forstander Bistrup, Haubro Ungdomsskole, om jeg ville spørge Olaf og Katrine, om skolepigerne fra ungdomsskolen måtte komme hen og se Gundestrupgård, det dejlige stuehus, haven og det hele. Det blev arrangeret, og de blev selvfølgelig som altid der overmåde elskværdigt modtaget med kaffebord og gæstfrihed.

Pigerne skulle så skrive en stil om turen, mange af dem skrev, at kunne de komme i sådanne forhold, havde de ikke noget imod med tiden at blive landmandskone. Ja, kunne mange flere piger komme i tanke om, at der også på landet, kan skabes gode forhold og livs lykke. Løber de fra land til by, gør manden også, og så har vi den største fare for landbruget i tiden.

Flugten fra land til by.

PENGE ER IKKE DET SAMME SOM LYKKE

Tænker man kun på penge,
som helst skal komme let,
da varer det sjældent længe
før man er kedelig og træt.

Der tales tit om kulturen
på engelsk, latin og pjat,
men det er selve naturen
som er lærdommens største skat.

Hvad hjalp os om, vi hørte,
alverdens foredrag
hvis kun de ord os førte
i tvivl og selvbedrag.

Så lær os selv at tænke,
i vor dejlige natur,
selv om vi slider bænke
i støvet bogkultur.

Et blegnæb som sig luller,
i andres tanker ind
han bliver fuld af huller
i tanke, sjæl og sind.

Den sunde hjerne
vel tit af tillært juks,
som heldigvis kan
selv af en indbildsk dux.

S.S. 1964

Der er skrevet en del om penge ved beskrivelsen af Gundestrupgård. Der er ingen tvivl om, at gamle Jens Christian Poulsen #120 har spekuleret en del på penge, men det var ellers ikke vort hovedemne, når vi gennem mange år besøgte de hyggelige gamle gårde. Vi havde nærmest følelsen af at vi var optaget i familien, når vi var med til deres sammenkomster. Der var aldrig nogen overdrivelse af noget. Konerne var nok madkunstnere, men ædegilder var der aldrig. Spiritus blev så godt som ikke brugt. Kortspil om penge i større stil heller ikke. Samtalen var jævn og ligetil. Man var tolerant for andres meninger. Det var højskolebønder og frihedsfolk uden at være fanatikere i nogen retning. I politik var de så godt som alle venstre. På Vadgård havde vi igennem mange år ret mange af deres unge sønner i vor tjeneste. Det var en god og solid arbejdskraft, vant til at bestille noget, som de var. Når jeg ser tilbage på vor tid som landbrugere, var disse år med de unge interesserede folk den bedste tid, vi har haft. Vi kom jo også derved i nær forbindelse med deres hjem. Måske det var os, der lærte mest ved disse elever fra Himmerlandsgårdene i vor tjeneste.

Olaf Poulsen #218 var i sine helt unge dage udsat, som mangan landmand før ham, for at blive valgt til alverdens ting lige fra snefoged og op efter, således, at han kunne være, til generalforsamling om dagen og til bestyrelsesmøde om aftenen. En skønne dag sagde han stop med alt dette. Derfor ser det måske ud i dag på Gundestrupgård som det gør. Han har for øvrigt sidst år købt en anden familiegård, som drengene skal eksperimentere med. En søn er foreløbig bestyrer. En søster og hendes mand, Karl i Ågård #220, ejede den, men havde ingen børn til at overtage den. Den var alt andet end forfalden, da Karl havde været ualmindelig god ved både jord og bygninger.

Det var lidt om Gundestrupgård.

AAGAARD og OUSTRUP

5 km. nordøst for Aars ligger der to gamle slægtsgårde, Aagaard og Oustrup. De ejes af samme familie som Gundestrupgård. De har i århundrede ikke været handlet med uden indenfor familien. De er hver på et par hundrede tdr. land. Forhen var de lidt større, men der er stykket nogle brug fra dem, som har den rigtige størrelse på en snes tdr. land.

Oustrupgård er en gammel vandmølle og ligger ualmindelig smukt ved mølledammen. Kommer man kørende fra Aars ligner den en herregård, som den ligger smukt på bakken med en dejlig have foran og mølledammen lige neden for haven. Der boede i gammel tid en storbonde og møller, som hed Svante Lassen #103. Han betegnes i Oustrups ret gode arkiv som en dårlig økonom, da han var kommet til at skylde 1400



Oustrupgård



Christian Lassen

daler på gården og møllen. Slægten stammer fra Salling.

Den ældste ejer, jeg har kendt, hed Christian Lassen #99. Hans efterkommere var til visse også værd at kende. Der fortæltes om ham, at da han var 16 år stod han en søndag nede ved møllen, som lå ved vejen. De kom da kørende fra nabogården, Aagaard, fra kirke med en lille pige, som blev døbt den dag. Hun kom til at hedde Maren #100. Man råbte til Christian Lassen, at her kom de med en lille pige, som engang skulle være hans kone. *Det er længe at vente*, sagde Christian Lassen. Det kom til at gå således, at hun blev

det 18 år efter. Så tålmodig var man den gang. Faster Maren i Oustrup blev en hel historie. Hun nåede at skænke Christian Lassen 12 børn, og de var just ikke helt almindelige.



*Christian Lassen og
Maren Nielsen*

De blev næsten alle landmænd i store gårde, og pigerne giftede sig ind i gårde. At Christian Lassen har haft en finger med i spillet er givet ved køb af de store, gode gårde til drengene. Hvorledes pigerne kom af sted med at blive så heldigt gift, melder historien intet om, men fakta er, at de alle fik ikke alene gode og dygtige mænd, men også kom til at sidde i solid velstand i gode gårde. Kun to af pigerne lever endnu. De er ualmindelig kønne den dag i dag, skønt langt op i firserne. Jo, jo, man havde orden i sagerne dengang, og giftede sig ikke med den første den bedste. Stine #98 blev kone i Oustrup og gift med en søn af Jens Christian Poulsen, Gundestrupgård og blev mor til Olaf Poulsen #218. Stine er 86 år, hun er

livlig og frisk endnu og kan fortælle om fortiden. Når vi er i Himmerland, følger hun os rundt til familien. Hun tager alle de oplevelser med hun kan holde til og har besøgt os nogle gange her på Fyn og på Illumø. Stines afdøde mand, Jens Poulsen #97 skal fortælles noget om. Han var venlig, retskaffen og stiltfærdig. Havde man ham som ven, kunne man stole på ham.

Oustrup vandmølle var fra gammel tid en stor gård. Marken er noget bakket og træls, men lige nedenfor gården langs med hele marken ligger der udstrakte enge, som nu er kultiveret og drænet, og den dag i dag er



Indkørsel til Oustrupgård

dette en hovedindtægt med de kønne brogede, hollandske kreaturer. Der kan man få de rigtige stude at se, som i dag er dyrere end nogen sinde.

Christian Lassen #99 var en interesseret bonde. Jeg kan lige huske ham, når han sagde: *Nej si, si*, til en og anden begivenhed. Han byggede det meget store og herskabelige stuehus eller hovedbygning. Det kunne se

ud i de gamle papirer, som han havde stiftet et kreditlån. Det var ellers ikke skik og brug i disse gamle slægtsgårde. Man fandt i hans efterladte papirer en del kreditobligationer.

De var vel aldrig blevet solgt. Der er for øvrigt opbevaret mange interessante skrifter og papirer efter de gamle ejere af Oustrup, blandt

andet en lille bog, hvori Christian Lassen med sin kønne håndskrift har indført familiebegivenheder, alle børnenes fødselsdag og time, efter som de blev født. De kunne læse og skrive, de gamle bønder, måske mindst ligeså godt som nu.

For 64 år siden, da jeg var 10 år, oplevede jeg et høstgilde på Oustrup, sammen med min drenge ven, Karl i Aagaard. Vi er omtrent jævnaldrende. Vi er for resten drenge venner endnu. Jeg husker festen



*Maren Nielsen med børn og svigerbørn fra haven i Oustrup
sammen med Jørgen Nielsen (siddende), Aagaard*

ganske tydeligt, den travle og muntre Faster Maren #100 som værtinde og den meget ældre Christian Lassen #99, som værdigt sad for bordenden. Hvad vi spiste, husker jeg ikke, men vi drak punch af store suppeterriner, og vi sang hyldestsang til Christian Lassen og faster Maren, så blev der danset i storstuen til musik af to violiner. Det var jeg meget interesseret i, særlig musikken, jeg kunne allerede spille violin dengang.

Da Christian Lassen døde mange år før faster Maren, skulle gården selvfølgelig overdrages til en søn. Skik og brug var til den ældste. Søren Lassen #291, som var den ældste, havde da allerede købt Lynnerup ved Vægger, som senere skal omtales. Man blev så enige om, at en yngre søn, Anton Lassen #295, skulle have Oustrup. Det blev ingen lang ejertid. Kun en nat. Dagen efter kom man i tanker om, at det var klogest, at datteren Stine #98, nu gamle Stine og hendes mand, Jens Poulsen #97 fra Gundestrupgård skulle være ejere af den gamle slægtsgård.



*Jens Chr. Poulsen
med Thala*

De havde en anden gård, Rosbjerggård, som så blev solgt. Det blev en god tid for Oustrup. Jens Poulsen tog straks fat på at modernisere stalde og det hele. Der blev i hans tid lavet elektricitetsværk på gården med turbinedrift fra mølledammen. Jens Poulsen kunne stå i sit kontor og



Maren Nielsen med sine børnebørn fotograferet i haven til Oustrupgård 1919

starte turbine og dynamo.

Disse to jævne bønderfolk glemmer jeg aldrig. Også vi her på Fyn har mærket deres trofasthed i venskab mange gange.



Kirstine Marie Lassen

Jens Poulsen var jo min fars gamle elev, fra dengang hans helbred ikke var så godt. Lægen havde anbefalet Jens Poulsen at blive gartner og planteskolemand. Han lærte det også både hjemme på Vadgård og senere i Gram hos slotsgartner Berens.

En tid drev han lidt planteskole hos sin far Christian Poulsen på Gundestrupgård. Men det blev alligevel for småt for Jens Poulsen og desuden blev han nogenlunde rask. Han, der var vant til fine heste, store flotte kreaturer og store marker, opgav så gartneriet og købte Rosbjerggård, som han var godt i gang mod at gøre i stand, da han skulle have Oustrup. Penge havde han jo aldrig manglet.



Oustrupgård før branden i 1949

Til Oustrup kom vi tit lige fra jeg var dreng. Det var altid en festdag, når vi skulle besøge dem. I sine sidste år kunne far aldrig vente, når vi skulle køre ned til de gamle gårde, så vi kom altid for tidligt til kaffetid klokken 3. Jens Poulsen kom altid ud i gården og hilste os velkommen med sit venlige smil. Mark, stalde, have, elektricitetsværk og mølledammen skulle vi rundt til. Særlig var det interessant, når svanemoder lå på æg, så skulle vi gå en omvej ned til turbinen for ikke at forstyrre. Hvor var det kønt, og er den dag i dag.

Jens Poulsen sagde aldrig så meget, han har selv sagt til mig engang at det var he1digt, hans kone var så livlig. Stines brodersøn, som havde tjent ham og kom til at tjene os som forkarl har fortalt mig, at Jens Poulsen aldrig skældte ud, men vi kunne altid se, hvad humør, han var i. Var han utilfreds med noget, gik han sidelæns. Så var det med at takser, hvor stor den vinkel var fra at gå lige ud. Jens Poulsen kunne rigtig more sig over en god historie. Oustrup slider sin mand op, sagde han engang til mig. Ligeftrem slid tillod hans helbred ham ikke.

Men der var nok at se efter i den trælse gård. En ret stor granskov fik han plantet, som han var glad ved på sine ældre dage. Gammel blev han tilsyneladende aldrig.



Fra haven i Oustrup



Oustrupgård efter branden i 1949



Thala og Ejnar

Til sidst havde han med Aars Sparekasse at gøre og var glad for at være med der. Det var en sparekasse i rivende udvikling. I dag har den over 10.000.000 kr. i indlån. Hans kone, Kirstine Poulsen er nu 86 år og bor i sit eget hus i Aars, men er meget hos sine børn. Hvem kunne blive 86 år som hun



Thala, Gunnar og Ejnar

er det, livlig og altid oplagt til at være med. Selvfølgelig kan hun ikke holde ud til så meget som før, men hun har sine egne sunde

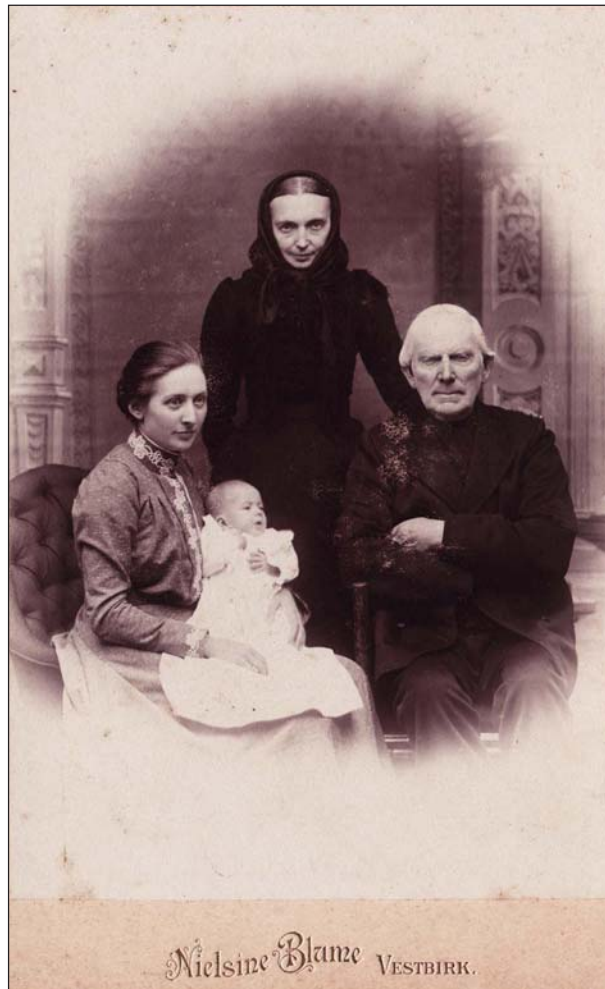
meninger om tingene som altid, og følger med i alt, hun kan holde ud til. Disse gamle fruer fra slægtsgårdene har været til et godt eksempel for mange. Det er ikke mindst dem, der har æren, for at alt gik så godt i gårdene.

Oustrup er nu for længst overdraget til en datter, som har det gamle familienavn Thala #6, og hendes mand hedder Ejnar Kragh #5. Den store avlsgård er helt ombygget efter en brand for nogle år siden. Den gamle stil er nogenlunde bevaret. Men bygningerne er mere moderne end nogensinde.

Thala og Ejnar hæger om den gamle gård. Thala ligner måske den gamle Thale, som jo er hendes tipoldemor. Jeg har i hvert fald en gang hørt hende tale et myndigt ord i en sag, jeg var med til. Det meget store stuehus, som Christian Lassen byggede, er gennemrestaureret og et køkken som til et fint hotel. Den samme jævne bondeværemåde er der som altid. Der er selvfølgelig en fodermester til den store hollandske besætning, men Ejnar passer selv svin. Sidst jeg var der, var der en snes grisesøer, og mange fedesvin. Jeg kørte engang til, Oustrup og flere steder med en inder, som ville se dansk landbrug. Det var i Jens Poulsens tid. Han udbrød, da han kom ind i gården, *Here will I vork*.

AAGAARD

Ligger lige overfor Oustrupgård på den anden side af åen og ådalen. De store eng strækninger er langs åen og marken. Denne å der præger hole egnen med de to gårde. Der har i mange år været nær forbindelse imellem dem, da det var to søskende som var ejere, faster Maren og Jørgen Aagaard #221. Den ældste ejer, jeg har hørt fortælle om, er Jørgen Aagaards far, Niels Hansen #303, som altid blev kaldt Niels Aagaard. Hans kone (Kirsten Marie Madsen #304) var ude fra Aalborg egnen og kaldtes i den tid, jeg har fortalt om, den gamle kone i Aagaard. Niels Aagaard døde mange år før hende. Hun var, som man siger, af den fine slags og var vist lidt vanskelig på sine gamle dage, da far tjente i Aagaard, som en slags gartner. Det var for øvrigt et mærkeligt



*Nielsine Lovise Nielsen med Ejvind, Sidsel
Kathrine Bøgh og Jørgen Nielsen*

tjenesteforhold. Han var i Aagaard i 10 år, og fik aldrig nogen løn i penge. Da han i 1879 kom der som 20 årig, var han en lille spinkel fyr, og Jørgen Aagaard så ham lidt an, da han søgte plads.

Aagaard ser næsten ud som for hundrede år siden. Man har skønsomt

bevaret husene med stråtage på den ualmindelige kønne avlsgård. Stuehuset er ældgammelt og nærmest uanselig, men der stråler en hygge ud fra det gamle hus for dem, der har kendt beboerne der, som knapt kan beskrives. Den nuværende ejer er blomsterkunstner, og den gamle have og den ret store plantning bagved, som min far for en stor del har plantet, giver et forunderligt indtryk af fred og hygge på stedet.

Jørgen Aagaard (Jørgen Christian NIELSEN #221), som arvede gården efter sin far, Niels Aagaard (Niels HANSEN #303), var gift med en datter (Sidsel Katrine Bøgh #222) fra Nedergård i Giver sogn. Hendes far og mor kan jeg ikke dy mig for at skrive et par ord om.

Christian Bøgh, som alle dage var en staut og fin mand, kom en dag for mange år siden ridende til Giver. Han var ude for at søge sig en gård. Han er velsagtens kommet i snak med nogle på egnen, og denne snak har drejet sig om Nedergård eller Nejegoen, som man siger. De har nok fortalt ham, at i Nedergård var en datter som kaldtes Nedekaren eller Nejekaren. Selvfølgelig har Christian Bøgh set på gården først. Den så



Maren Nielsn og
Sidsel Katrine Bøgh

ikke så galt ud. Der var hundrede tdr. land første klasses Himmerlandsmark til gården og hundrede tdr. land hede et stykke derfra. Husene var noget gamle. Stuehuset lå ligesom oppe på en stensætning, men alt så slet ikke så ilde ud. Nejekaren var giftefærdig, hvad alder angik. Christian Bøgh har jo sikkert været en stor, flot mand som ung, hvad han også var som gammel mand. Ja, hvordan det så har gået til, ved jeg jo ikke, kun at Christian Bøgh og Karen boede i Nedergård i mange år, og fik en flok dygtige børn, som jeg har kendt. En af drengene fik til sidst Nedergård og blev aldrig gift, han var en meget dygtig kvægopdrætter. Der var to døtre, den ene blev gift med Jørgen Aagaard. Hun hed Sidsel. Hvad Sidsel og Jørgen Aagaard har øvet af godhed mod deres folk og de trængende på egnen, kunne der skrives en bog

om.

Min far kom som sagt til Aagaard, som gartner 1880 og blev der i ti år. Hans kæreste, Marie, var samtidig i ti år hos Jens Nielsen i Giver. Hans gård lå lige i nærheden af Nedergård. Hvor var de gamle tålmodige. Far købte ejendom i 1889 og så blev de gift. Men deres bedrifter skal ikke skildres her, det blev jo et helt eventyr på mange måder, som er fortalt i bogen om Anton Sørensen, som forstander Bidstrup har skrevet.



Jørgen Nielsen med
Ejvind og Helga

Når far fortalte om tiden i Aagaard, kunne hans øjne lyse op, og folkene i Aagaard havde de altid forbindelse med. Jeg var ikke fyldt 10 år, før jeg begyndte at komme der på besøg. Aagaards yngste søn Karl #220, og mig var jævnaldrende, og har leget sammen. Karl var større af alder end mig, og vi kunne sjældent enes en hel dag ad gangen. Det kan vi ikke den dag i dag, men når vi er i Himmerland, er der ingen tvivl om, hvor vi siger til. Karl bor nu i en dejlig villa i Aars sammen med sin kone Magda #217, som er en datter af Jens Poulsen, Oustrup.

Hans manddomsbedrift er, at han fik Nedergård efter sin onkel, Jens Bøgh, og satte den i stand, så at den næsten ikke var til at kende igen. Da dette var fuldført, og han blev 70 år, og ingen børn havde, solgte han Nedergård til familien på



Helga Lange, Jørgen Nielsen og Ejvind Lange

Gundestrupgård for ca. en halv million kroner. Gæld havde der vel aldrig været. Han sagde selv: *Jeg skal ikke have noget af at arbejde gården ned, som jeg har arbejdet op.* Karl gik i mange år hjemme ved sin ældste bror, Christian i Aagaard, og der var han altid i arbejde. Vi troede aldrig han ville have gård, og regnede med, at han duede ikke

dertil. Vi fik noget andet at vide, da han blev gift med Magda og fik Nedergård.

Jeg mindes nu, de mange gange vi var med til familiens sammenkomster i Aagaard, og da jeg gik somme tider flere dage i træk og legede med Karl. Aagaard var på mange måder så romantisk, der var skov, der var så mange æbletræer, der var fiskedamme og der var så mange folk.

Stuehuset var meget lille i forhold til den 300 tdr. land store gård, men det var lige som man aldrig var i vejen hos de venlige folk. Der var vel



Nielsine Nielsen med Ejvind og Helga

om ved en snes daglige mennesker med daglejere, som også alle spiste ved det samme bord. Om vinteren i min drengetid stod altid to eller fire daglejere i laden og tærskede med plejl. Der stod et nyt tærskeværk til hestegang; men det blev i mange år ikke brugt. Daglejerne skulle ikke miste deres arbejde og Jørgen Aagaard holdt for øvrigt ikke at fire af hans kæledægger; hestene, skulle gå rundt i hestegangen. Daglejerne var nogle hjertens gode gamle fyre som havde været der længe. Når jeg var på besøg ved Karl skulle vi tit ned og snakke med dem. Der var den gamle lille værkbrudte Kr. Masen, som passede de dyrebare heste. Det var mange trin, han gik med hakkelse til dem. Der var jo en snes stykker. Han skulle spænde de to svære jyske for, når Jørgen Aagaard ville ud at køre, og tage imod dem, når han kom hjem. *Vi vil jo så gerne gøre ham til måde*, sagde Kr. Masen engang til mig, så alvorligt, som om det var et af de ti bud. Der var den gamle Jens Ajesen, som godt kunne lide en dram og havde sine meninger om mange ting. Han havde vist ikke været så heldig med sin kone. Han var bibelkyndig og kunne også læse op om aftenen. Der var den stærke Søren Kristian og Stuer Ajes. Jeg husker i øjeblikket ikke dem alle fra den tid. Man spiste som nævnt før alle ved samme bord og brugte hornskeer. De blev omhyggeligt tørret af i hånden efter spisningen og lagt i bordskuffen. Så tror jeg nok, Sidsel eller pigerne gav dem en ekstra rengøring bagefter.

Posten kom altid til middag og spiste med. Det var en regel. Når han gik, sagde han farvel til hver enkel og gav hånd, med en alvor som om han

skulle rejse til Amerika og i døren sagde han: „Så fåval, ål sammel. Aftensmaden bestod for en stor del af smurte mellemmad og mælk. Sidsel stod for enden af det meget lange bord og smurte de ualmindelige lange rugbrøds mellemadder, efter som de blev spist. Der blev spurgt hver enkelt, om han skulle have en rundtenom til. Man levede godt i Aagaard. Det var ikke for at spare smør og pålæg, Sidsel selv smurte mellemmad, de var gode med hjemmelavet smør, rigeligt med ost og for det meste saltet fårekød. Man havde dengang op til 100 får i Aagaard. Om vinteraftner sad man alle i den lange dagligstue. Jørgen dog tit inde i sovekammeret ved siden af, som tillige var deres pæne stue, men ofte sad han i sin gyngestol ved siden af bilæggerovnen, som skulle fyres i ude i køkkenet. Så havde han sine to små tobakstønder ved siden. Disse to små tønder hørte ligefrem til inventaret. De havde sikkert engang været købt med Kanasteren. Når så piben var tændt og gyngestolen kommet i gang, med benene oppe på en skammel så gik snakken, der var jo mange i stuen.

Det kunne hændes, der blev læst op af en bog. Jeg hørte for første gang Fritz Reuters Landmandsliv læst op der. Jørgen kunne rigtig more sig over onkel Bræsig, det var lige hans type i modsætning til unge Jokum i bogen. Pigernes senge stod i to etager for enden af det meget lange bord. Alt var jo så sammentrængt i det lille stuehus i forhold til de mange folk, der skulle være der. Der skulle holdes orden, om man skulle være der. Jeg har dog været der så mange gange både dag og nat som dreng. Aldrig har jeg set uorden der eller en uopredt seng om dagen. At det kunne lade sig gøre så gennemført forstår jeg ikke nu. Dengang var det for mig en selvfølge. Men de var både gode og myndige de gamle Himmerlandskoner. Sidsel var enestående godgørende, dengang var der flere småfolk, som var fattige end nu. Mange gange har jeg sat hende pakke en kurv med fødemidler til et eller andet hjem. Der boede i nærheden en mand, de kaldte Smed Morten eller Morten Gyldendal. Han var i familie med selveste Søren Gyldendal, der grundede Gyldendals boghandel. Morten var ikke helt rigtig i hovedet, men kunne dog finde på gavtyvestreger. Hans smederi var ikke meget bevendt, og han kunne vel ikke engang sko en hest. For Jørgen Aagaard smedede han aldrig. Aagaard havde selv smedje og en fast smed. Det sagdes at Smed Morten fik lidt understøttelse fra Gyldendal. Hans kone, Smed-Inger hentede utallige madkurve i Aagaard, og det var der flere der gjorde.

Sådan var det engang for de fattige. Nu er der ingen trængende mere, selv om de er ubemidlede. Det er en kunst at give gaver, meget mere når det er til fattige som dengang. At være overlegen, var noget fjernt for Sidsel i Aagaard. Hun var lige jævn og naturlig over for alle, men vi respekterede hende. Det var meget, en kone i en stor bondegård dengang måtte foretage sig og vide besked om. Hun lavede smør og ost, hun foretog selv slagtning. Jeg har set, at Sidsel slagtede flere lam og får om efteråret. Der var som regel tre piger, som også skulle malke. Jeg har aldrig set, at de var med til markarbejde undtagen i høsten. Sidsel var som en mor for alle i gården. Engang da jeg var 10-12 år og Karl og mig legede nede i plantagen, kom et heftigt tordenvejr, vi farede ind til Sidsel og sad på hver sin side af hende og holdt hende i hånden. I er ellers et par modige karle, kan jeg huske hun sagde.

Smed-Inger var original ligesom Smed-Morten. Hun v i r k e d e absolut ikke tiltrækkende. Daglejerne bød mig engang 2 kr. for at kysse hende. 2 kronen var fristende, men jeg turde alligevel ikke, skønt hun havde ikke noget derimod. Der var to drenge – brødre, for mange år siden, som boede i nærheden af Smed-Inger. Den ene blev til Chr. Nielsen, Holme, som boede i nærheden af Vadgård. Han og hans kone var vore gode venner. Han blev næsten millionær, dygtig som han var til både landbrug og handel, selv med skibsaktier og obligationer. Den anden lidt yngre hed Julius og skabte sig en enestående lille køn gård på Mølgårds mark, den herregård, som min far udstykkede i 1907.

Julius's kone Oline har fortalt mig, at disse to drenge var budt en krone hver for at kysse Smed-Inger. *Kresten gjorde det. Julius ville ikke,* sagde Oline. Vi har jo ikke alle samme sans for penge.

Da jeg var dreng, om ved en halv snes år, var jeg til sølvbryllup i Aagaard. Denne fest står i klar erindring for mig. Far og hans brødre havde pyntet helt usædvanligt for det afholdte sølvbrudepar. Der var en hel alle' af æresporte med guirlander imellem, bundet af gran, blomster og flag, og om aftenen lamper på vejen ned til gården. Der var kun en skuffelse den dag, Karl, min drenge ven ville ikke lege med mig og tog sig udelukkende af Oustrup-Anders. Ellers mindes jeg festdagen som en af de rigtig store. Hvad vi spiste, husker jeg slet ikke. Jeg har jo nok ikke været med til bords, og gilde mad har for øvrigt aldrig interesseret mig, heller ikke nu. Jeg husker ikke, at der var nogen af gæsterne i kjole og hvidt, eller pingvindragt, som jeg kalder den. Bønder ser så forpint ud i dette udstyr, som for dem ligner en spændetrøje. Derimod så jeg og mindes mange af konerne i sorte silkekjoler. Der var ikke telt eller hus.

Man spiste over hele huset. Hvorledes de mange gæster kunne være der, forstår jeg ikke nu. Om aftenen blev der ryddet op i den store storstue til dans, og jeg kan i mine tanker se Jørgen og Sidsel danse alene i brudevals, som de sikkert gjorde det 25 år før. Den tætbyggede Jørgen Aagaard og den lidt højere Sidsel, som ligesom lændede eller

støttede sig til dygtige mand. Det har ligefrem bidt sig fast i min erindring, skønt jeg kun var en lille ganske enfoldig dreng. Da det blev ud på aftenen blev jeg søvnig og puttet i seng ude i fars gamle gartnerlejlighed, som nu var karlekammer, og så husker jeg ikke metre fra festen. Jeg husker dog, at der blev sunget og talt. Der var jo både præst og degn med og desuden svigersønnen, som var og blev en lærd mand og blev seminarieforsøger i Vejle. Hans søn er Aagaards ejer i dag, men det er en længere historie. Da Sidsel døde, ville Jørgen Aagaard ikke drive gården mere og den ældste søn, Kristian #345 i Aagaard blev ejer.

Kristian og Kristines tid i Aagaard er et kapitel for sig. Kristian lignede sin far meget, men havde Bøgh 'ernes højde efter sin mor. Han havde den mærkelige ide, at det gør man



Kristian A. Lange



Gruppebilleder fra Oustrup?

Se personliste bag i bogen

ikke med sin kusine, desuden er der jo ingen som vidste, om hun ville have sin fætter.

Aagaard var det dejligste sted at komme i de mange år, de regerede der. I 1920-erne blev Jens Poulsen og Kristian enige om at udstykke seks ejendomme til deres gamle betroede folk, som havde tjent dem længe. Der blev stykket 100 tdr. land fra hver af gårdene, og i dag ligger i smukke haver seks kønne ejendomme eller små gårde på det yderste af markerne. Det var en enestående godhed og omsorg, både Jens Poulsen og Kristian havde for disse nybyggere, det var udstykninger gennem jordudvalget, men Jens Poulsen og Kristian hjalp dem til rette på alle mulige måder, og somme tider med lån. Hver ejendoms jord kostede jo kun 6000 - 7000 kroner, det var det mindste af startomkostningerne. Det var ikke for pengenes skyld, de gjorde det. Karl sagde endog til Kristian: *Pengene er ikke det bedste, men at du kommer af med jorden er mere værd.*

Der var jo noget over 200 tdr. land til Aagaard endda. Jeg har været med til at, præmiere disse brug i landboforeningen. Kristian var ikke nogen slider, men ham og ikke mindst Kristine var gode administratorer, så velstanden øgedes — men ikke familien. Karl havde Nedergård og der var ingen børn. Aagaard var ved at blive en slægtsgård uden slægt. Karl og Kristians søster Sine #2083, som var gift med seminarieførstander Kristen A. Lange #2084, var død. Der var en søn Ejvind #2085 og en datter Helga #2087. Ejvind var gartner i Assens. Det var den eneste direkte familie der var tilbage. Jeg ved af de mange fortrolige samtaler, jeg har haft med Kristian, at det ikke stod ham rigtig klart, hvad den gamle slægtsgård skulle blive til. Den skulle jo ikke så gerne komme i jordlovsudvalgets hænder og blive udstykket. Ejvind var en dygtig gartner, men ikke vant til at drive en stor gård. Kristian troede ikke rigtigt på sine gamle dage, at dette kunne komme til at gå.

Ejvind er nu ejer af Aagaard og han har rigtig sans for at bevare den

kønne, gamle gård, og han er tillige have- og blomsterelsker. Landbruget er vist så godt som nogensinde. *Hænderne sidder rigtig på han*, sagde hans far, Kr. Lange engang til mig. Det lille, gamle stuehus med - det store lange bord i dagligstuen står endnu, men Ejvind har restaureret det meget, men så nænsomt, så vi kan fremmane minder fra hans



Ejvind Lange

bedsteforældres tid. Kristian og Kristine er begge døde, men har efterladt så mange gode minder. Kristian var en god fortæller af anekdoter og pudsige historier. Han var en tid sognerådsformand og formand i landboforeningen. Hans økonomi var helt i orden, som den er i disse familier. Jeg var efter opfordring med til at skrive hans testamente. Han ville ingen sagfører have dertil. Hans folk blev betænkt og Kristine meget. En tyk streg blev brugt til en del tilgodehavende. Alle, som har kendt Kristian og Kristine, har kun gode minder om disse to hjertens gode mennesker.

Ved at fortælle om de fire slægtsgårde, som kun er et ganske lille udsnit af de mange hundreder er i Himmerland, både større og mindre, har jeg søgt at give et lille billede af

livet i dem og det fremskridt, der var i landbruget fra århundredskiftet til nu. Men det er først og fremmest de prægtige Himmerlandsbønder i dem, der gjorde dem så hyggelige og tiltalende. I Himmerland var der jord nok, også i både hede og enge, som trængte til kultivering. Dette blev gjort i de 65 år, jeg kan huske, mere vist end noget andet sted i Danmark.

Der er mange, mange eventyr, som den enkelte har skabt der både i store og små gårde. Intet sted er retsstatsfolkenes indsnævrede og barnagtige teorier om, at jorden er samfundets, og dens værdier samfundsskabte mere øjensynlige tåbelige end der.

Jorden har jo først værdi ved at blive taget i brug. I landbrug er det den enkelte, som skaber dens værdi, og der er ejendomsretten til jorden grundlaget under det hele.

F Ø D S E L S D A G E

Det var en regel, at vi i september var til Jørgen Aagaards fødselsdag. Der var vist aldrig nogen indbudt, men der var altid mange gæster. Det var på den tid, hasselnødderne var modne, der var i haven dejlige nødde gange. Æblerne var ved at blive modne. Os, som kendte haven ud og ind, kendte jo, hvor vi skulle finde dem. Der var et træ med røde og tilsyneladende gode æbler som skovfoged, de var nærmest uspiselige, så dem rørte vi af gammel erfaring ikke. De stribede sommeræbler var gode. Dem startede Karl og mig Himmerlands første mostfabrik med som drenge, presseren var gårdens høvlebænk. Hvor var disse fødselsdage hyggelige. Det var næsten altid godt septembervejr. Der var nok at se efter i have, gård, fiskedamme og det hele.

I 1916 havde vi fået vor første bil. Jeg havde kørt motorcykel med sidevogn nogle år før. Vi skulle dette år køre til Aagaard i den til fødselsdag. Det var en køretur på ca. 10 km. Jeg havde været i Aalborg og fået kørekortet i orden. Det var ikke så vanskeligt dengang. Han, der skulle kontrollere, om jeg kunne køre, turde knapt sætte sig op i bilen til mig, og vi kørte meget lidt. Far var nervøs ved tanket om at køre i *dyret* til Aagaard, men det gik. Da det blev hen mod aften i Aagaard, kom han i tanke om, at vi skulle hjem, inden mørket faldt på. Vi havde en flagermuslygte med, i tilfælde af at gaslygterne, som var med karbid, skulle svigte. De venlige mennesker serverede aftensmad med hele repertoiret, før de øvrige gæster skulle spise. Så skulle så starte bilen, men så ville *dyret* ikke gå. Jeg skruede og blæste i benzin rør og strålerør, så benzintåge stod omkring os. Gæsterne stod omkring med medfølgende blikke, men med skadefryd i øjenkrogene. Det var jo den eneste bil i miles omkreds. Det blev tiden, de skulle ind og spise. Dette havde vi jo gjort. De fik spist og kom ud igen. Det tog en del tid, og det var begyndt at blive mørkt. Jeg masede stadig med *dyret*. Endelig gik den, og vi hængte den tændte flagermuslygte på køleren og kom af sted,



Kirstine Marie Lassen og Jens Chr. Poulsens guldbrillup 1951

og kom da også levende hjem.

Da Kristian blev mand i gården, var vi altid til hans fødselsdag den 20. maj. Særlig mindes jeg da han blev 70 år. Da var der mange med, husmænd og gårdmænd fra hele egnen. Vi mærkede rigtigt, hvor afholdt han var. Kristine var den rigtige værtinde. Man så aldrig, hun havde travlt, men det hele var jo helt i orden til festen.

Da Karl i Nedergård blev 70 år, var vi indbudt. Denne fest ville vi til, selvom vi havde over 300 km. at køre fra Sydfyn. Vi startede om morgenen meget tidligt og kom tids nok til frokosten kl. 12. Vi blev meget forbavset ved at se alle de mennesker, der var kommet. Der var ca. 200 til frokost og ligeså mange til middag om aftenen. Magda var kommet i tanke om, at der skulle være rigtig fest for hendes kære Karl. Han havde vist ikke haft ret meget med indbydelser og arrangementet at gøre. Magda var ikke Kristine Poulsens datter for ingen ting, og nu skulle der være rigtig fest.

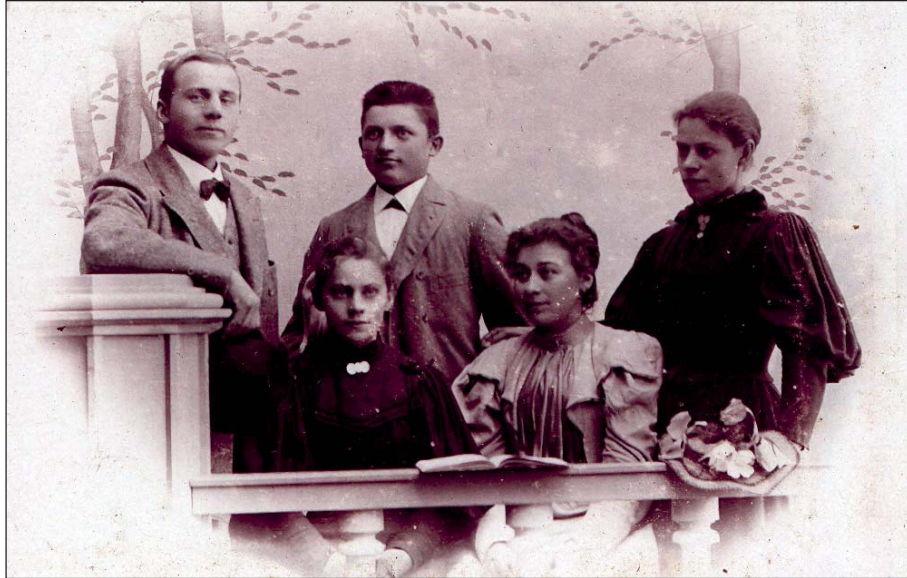
Vi har fem piger, som vi har holdt bryllup for, nogle af festerne var kun indenfor familien, men et par store bryllupper har vi holdt. Men det var i forhold som vand til vin, når jeg tænker Karls 70 års dag. Der blev holdt mange taler. Jeg holdt også et par stykker. Vi var der om natten og oplevede dagen derpå. Jeg spurgte Karl, om han var tilfreds med de mange taler og mine. Han sagde: *Ærlig talt ikke*, og jeg forstår ham egentlig godt. Selv holder han aldrig tale, det er han måske for klog til. Han har jo heller aldrig haft et brudepar selv at holde tale til.

Den store mester Johs. V. Jensen har i sine Himmerlandshistorier skabt og fortalt om mange mennesker i Himmerland. De var tit voldsomme og særprægede. Hans Kræmer Drejes eller Andreas Olufsen, Thomas I Spanggården, Anders Mikkelsen, som går igen i flere af historierne, historien om Jørgine og Anders Hansen. Dog kendte han ikke så meget til bønderne i Himmerland i det hele taget, navnlig ikke til landbrug. Jeg har kendt både den gamle dyrlæge Jensen, som var hans far, og Johs. V. Jensen. For at kende Himmerlandsbønder, skal man nærmere ind på livet af dem. Deres fromhed, bade når de hørte til indre mission, Grundtvigianere, og bønderne, som jeg har skildret her, de udtalte sig meget lidt om disse spørgsmål. Deres selvstændighedsfølelse og krav om frihed var meget øjensynlige. Jeg har et billede, hvor over 500 friskolebørn og deres forældre er samlet til en fest. Ser man nøje til på dette billede, da er rigtig mange med fra de gamle slægtsgårde. De tålte ikke så godt, statsebedsmænd greb ind i deres sager. Grundtvigske valgmenigheder, men dog mest frimenigheder var meget udbredt i landsdelen. Missionsfolk også, men nogen egentlig krig mellem de to såkaldte retninger, var der ikke. Det var dem, der var noget ved, for stiltfærdige til. Der kunne skrives i tusindvis af eventyr, der har været af fremskridt, både i de store og mindre gårde til i dag. Jeg kender i hundredvis af eksempler, hvor en enkelt mand ligefrem har skabt en gård af næsten ingenting.

Jordarealer var der nok af, men de var lidet værd, når de lå i hede og sure moser og enge, og bygningerne var faldefærdige, upraktiske, og den stride vestenvind farende hen over det hele. Det var jo kun primitiv fattigdom. Således ser det ikke ud mere. Jeg skal give et enkelt eksempel.

Søren Lassen i Lynnerup

Christian Lassens ældste søn, Søren #291, købte i sin tid Lynnerup, ved Vægger. Han var fra Oustrup. Det var en rigtig gammel faldefærdig hedegård. Husene kunne ligefrem ikke stå længere. Der hørte noget over 300 tdr. land til den, mest hede og sure enge. Der var en halv snes



Søren Lassen stående yderst til venstre og Kirstine Marie Lassen Oustrup til venstre.

køer af tvivlsom kvalitet og 3-4 heste, næsten ingen svin og en del får. Stuehuset var så primitivt, at man ikke kunne stå ret op derinde, derfor tog Søren Lassen sig for at brække gulvet op i dagligstuen og sænke det en halv alen, simpelthen ved at grave det ned.

Gården med besætning kostede 24.000 kr. Det skulle der mod til, selv om han havde Christian Lassen #99 i Oustrup i baghånd. Men Søren Lassen havde mod på opgaven. Hvad han lavede i Lynnerup og fik ud af den gamle, forfaldne gård er et helt eventyr. Han blev til sidst hædret med Landhusholdningsselskabets store sølvbæger. Jeg besøgte ham sammen med min far i den gamle gård. Han var klar over, at hele gården skulle ombygges. Den lå ligefrem i et hul, Man havde vel i gammel tid lagt den der for at ligge i læ for vestenvinden.

Søren Lassen tog først fat på marken, og han var en af de første, som rigtig brugte meget kunstgødning. Han merglede han dræned og plantede både granskov og læbælte, og det blev jo straks de første år til meget større avl. Husene var nærmest umulige, og det første der skete var, at avlen hverken helt eller halvt kunne rummes i laden. Så tog Søren Lassen fat på at bygge en stor, solid lade på en højtliggende plads oven for gården. Der skulle den ny gård ligge. Folk spurgte ham spydigt om, hvad han ville bruge så stor en lade til. Årene gik, og han avlede videre og byggede to meget lange fløjhuse. Der var en masse kampesten på marken og i heden. For resten et bevis på, at jorden ikke var så dårlig. Søren Lassen, som i sine unge dage var en stærk mand, huggede den egenhændigt til. I dag ligner den store gård en herregård med de kønne kampestensmure. Stuehuset var det sidste, han tog fat på. Men nu var

han også ret velhavende, så det blev et stort flot hus, næsten for stort til nutidens behov. Jorden skråner kønt fra stuehuset ned mod en eng, og der blev den dejlige have anlagt. Jeg har for øvrigt været med til at lave tegninger og planen til haven. Det var ligefrem en oplevelse at besøge denne livlige og stærke mand.

Men nu skal det dog fortælles noget om, hvorfor det var så godt at komme til Lynnerup. Der var nemlig en kone bag det hele. Søren Lassen fik til husbestyrerinde sin yngste brors kæreste. Og hun blev der alle



Søren Lassen til venstre

dage. Det kunne være fristende at fortælle derom. Det vil jeg dog ikke. Hans bror Anton Lassen fik, som alle drengene fra Oustrup en god gård. Han fik også en meget vægtig kone i guld og i intelligens, men det blev ikke Annemette i Lynnerup.

Vi har haft tre af Anton Lassens drenge som elever. De har alle gårde nu. Det er skik og brug i den Lassenske familie. Den ældste var forkarl på Vadgård et par år, og han og hans kone Ninna, som er datter af den meget betydelige bonde, Kr. Eriksen, Binderup, var hos os samtidig. De var noget af de sødeste og dygtigste unge mennesker, vi har haft, og det siger en del. De har nu en gård, ret stor gård i en by, som hedder Kællingetand.

Søren Lassens kone, Annemette, var lille og spinkel, men så knagende dygtig. Hun var også madkunstner, og jeg husker endnu, hvor fint og stilfuldt det altid var arrangeret, hun har været Søren Lassen en utrolig trofast hjælper i de år, han arbejdede gården op. Hun og Søren Lassen

malkede ofte selv de mange køer i de unge dage. Det har været et hårdt slid for den lille, fine dame, hun var. Da hun blev ældre var hendes ene hånd lammet, og hun sagde altid goddag med den venstre hånd. Begge deres sønner har tjent os som elever og gjort sig meget fordelagtigt bemærket. Den ældste søn, Kr. Lassen, som er opkaldt efter sin bedstefar på Oustrup, ejer Lynnerup nu, som er i færd med at blive en slægtsgård. Der er nemlig en hel ung Søren Lassen, som allerede er en ivrig landmand. Søren Lassen og Annemette er for længst døde og borte, men hvor har de dog sat sig et godt mindesmærke i Lynnerup.

Til sidst boede de i en villa i Aars. Hvor var det dog dejlig at besøge dem der også. Søren Lassen gik og hægede om sin lille, ret svagelige kone. Da han døde, havde hun ikke mere livsmod, og gik bort nogle år efter. Søren Lassen var en sprudlende livlig og intelligent mand, som havde mange venner. Han havde selvsagt derfor en del tillidshverv, og var også sognerådsformand.

Han havde, som alle der dur noget, stor omsorg for sine folk og i det hele taget for sine medmennesker, ikke mindst de dygtige husmænd eller bønderne i de mindre gårde. Himmerlands husmænd er ikke det mindst interessante ved Himmerland. Jeg behøver kun at nævne den gode udstykning af herregården Mølgård i Haubro, hvor min far lavede 14 små gårde og en hovedparcel på 114 tdr. land ud af 700 tdr. land i det hele. Dette er omtalt i bogen om Anton Sørensen. Søren Lassen og mig har kørt mange ture for landboforeningen, hvor vi skulle præmiere gode husmandsbrug. Her skal skildres en husmand, som havde tjent Søren Lassen.

Da Martins kone tog præmie af sin have

Historien som følger, er som jeg selv har oplevet den sammen med Søren Lassen. Martin lever den dag i dag. Han har en lille, køn gård nu. Konen var drivfjederen. Hvor tit har hun ikke været dette, og da særlig i landbrug.

Martin var statshusmand. Han har i sin karletid været en dygtig karl og havde ved Søren Lassens og fleres hjælp fået sin statsejendom, en udmarksejendom, men med ikke så få muligheder. Der var 30 tdr. land, men halvdelen var hede. Martin havde en dygtig kone og to børn. En dreng og en pige. Der strutter af sundhed og renlighed, men tarvelig i tøjet. Der er ikke så meget med penge.

Martins landbrug var der en hel del at sige til. Han havde det ligesom så mange, han er ikke så ivrig for sig selv som for andre. Hans største indtægt var en mælketur. Når han kommer hjem fra denne, tager han sig en lang middagssøvn. Der er simpelthen for lidt orden. Han kan efter hånden ikke se det.

Martins kone er mere ferm, som man siger, og nu kommer årsagen til denne lille historie. Hun har med små midler anlagt den kønne, lille have og en god køkkenhave ved det ret pæne hus, som tit bygges ved vore statsejendomme. Nu er det at hun er kommet ind på at søge præmie i landboforeningen af haven. Martin huer det ikke, *hvad kan det nytte*, siger han. Martins kone holder fast på sit og indmelder haven til bedømmelse.

Dagen kommer, da planteavlsudvalget indfinder sig. Det er ca. kl. 3 om eftermiddagen. Martin kommer ud af døren gnidende sig i øjnene efter den lange middagssøvn. Konen er pænt i tøjet og rent forklæde på. Udvalget ser meget velvilligt på haven, som ep i fin orden og tager af sted uden at sige noget om landbruget, men lægger mærke til, at møddingen i hvert fald ikke er i orden, og vogn, plov og redskaber står i spredt orden om ejendommen. Nå Martin, tror du så ikke vi får præmie. Det kan ikke hjælpe os stort, siger Martin. Det vil tiden vise, siger konen. Martin lunter ind i kostalden, hvor også tre grisesøer er, og står og ser på en so med 11 grise, som ligger halvvåde, kravlet sammen i et hjørne af stien. En af de små grise kommer farende ud fra klumpen og efterlader sig nogle gule pletter på det våde gulv, og kryber sammen igen. Enhver som kender til smågrise, ved hvad der er i vejen, Martin også. Han giver sig til at gøre rent i stien, strør tørvesmuld og giver soen tørt halm, undersøger trug og det hele og giver soen noget kærnemælk og lidt af hestenes valsede havre. Nu kan soen også tage præmie, tænker han. Han får efterhånden gjort rent i stalden og kalket og det går let da han først har fået begyndt. Nogle dage efter, han står og ser på den samme so, ser den helt anderledes ud.

En aften, de går ude i haven, og konen går og pusler med blomsterne, siger Martin, „Skal vi ikke gå ind og se til smågrisene“. *Fejler de noget*, siger konen. *Hvad bilder du dig ind* siger Martin. Hun følger smilende efter, thi nu kender hun Martin igen. Men hun er jo drilagtig og åbner lige døren til laden, hvor en dyng korn og avner ligger skrabet ud til alle sider. Næste dag har Martin ordnet i loen fra en side af.

Det blev ikke derved. Da Martin først var kommet i gang, gik det fremad med meget andet.

Dagen kom, da de skulle til byen og hente præmien til haven. Disse blev uddelt ved en lille fest. Der blev holdt tale, og Martin en lille takketale. Det mente han var hans pligt overfor konen, hun hørte smilende til. Da de glade korte hjem, sagde Martin: *Til næste år søger vi præmie for hole markbrug*. I dag har han en køn lille gård.

Engang var vi uheldige i et skarpt sving, og kørte i grøften, og bilen kom til at ligge helt på siden, og vi kravlede ud, af den dør der lå øverst. Jeg var nervøs, men Søren Lassen ikke. Jeg sagde, hvad skal vi dog gøre. Han sagde blot, lad os nu lige først få piben tændt, den var nemlig gået ud for ham. Det viser, hvor rolig han altid var. Vi fik fat i en hest og fik bilen op, der var ingen skade sket.

Martin, som her omtales, var en af de mange husmænd, som var med til at pynte Himmerland op. Dem kan vi også i allerhøjeste grad takke for, at det ser ud i Danmark, som det gør. Det er mere værd for landet og landets økonomi i det hele taget end f.eks. de vindtørre professorer, som siger, at det danske landbrug kunne godt nedlægges, som en af de tre vise mænd professor Hoffmeyer tillod sig at sige.

PROFESSORER

Professorer er et folkefærd,
vi troede var noget værd,
men nu siger de Danmarks jord
for dem må godt ligge brak.
Vi lover jo godt her i Nord
mod blot lidt professor snak,
Jeg tror, de skulle tale om,
hvad de har viden om,
vi ellers tror, do er gale,
at det fri latinen kom.

Jeg skrev i Gundestrupsgårds gæstebog.

I gamle slægtsgårdes traditioner
uden jag efter penge i millioner
med arbejdsglæde og kærlighed
i netop rigdommen vandt derved.
S.S.

Ja, gid kærlighed til gamle slægtsgårde altid må bevares og derved de
dejlige gamle gårde.

Søren Sørensen

„Hegnsvang“

MEDGIFT

Før i tiden var det skik, at en ung pige begyndte tidligt at samle udstyr. Nu er det mere skolen og sporten og meget andet, der optager hendes tid. Fremtiden med giftermål spekulere hun vel nok på, men ikke med den alvor, som før.

Det er i mange tilfælde ligefrem ikke så alvorlig en ting og i byerne med de utroligt mange skilsmisser, er det jo som en kortvarig foreteelse. Skilsmisserne var noget utænkeligt i de gamle slægtsgårde. Der var noget, der hed pligt, men uden tvangsfølelse. Derfor var de gamle fruer så meget, som de var, og ganske uundværlige.

Når den unge pige drog ud fra en gård og ind i en anden gård som kone, fik hun foruden udstyr og penge, en følhoppe, den bedste ko og et frugttræ med. Det fik Maren i Oustrup i sin tid også. Sidsel i Aagaard ligeså, da hun kom til Aagaard som kone. I Oustrup står et kæmpepæretræ lige op ad muren ved stuehuset. Det blev plantet af faster Maren ved det gamle stuehus. Da Kristian Lassen byggede det ny store hus, stod det i vejen for håndværkerne, og det skulle fældes. Faster Maren sagde nej. Kristian Lassen fjede hende og med stort besvær for murerne blev det stående.

I Aagaards have står et mægtigt stort æbletræ, som kaldes Mors Abild. Det har Sidsel haft med fra Nedergård. Hun skal have lagt let som kærne. Æblerne er ikke særlig gode, men æbletræet er fredet.

Arvesølv er der tit meget af i velhavende gamle gårde. Det kan forvolde splid i familien, når det skal deles. Jeg har oplevet i min egen familie, at det store sølvbæger fra landhusholdningsselskabet er løbet op i mange tusinde kroner ved familieauktioner, og i disse gamle gårde, som her er omtalt, en meget vægtig sølvkaffekande, og et ualmindelig svært og smukt sølvkrus er løbet op i flere tusinde kroner. Hvad gir dette? Pietetsfølelse er mere værd end penge.



Personer på ovenstående fotografi:

Maren Nielsen med alle sine børnebørn, optaget i haven til Oustrupgård august 1920?. Foto: Laurits Jonathan Lassen.

- | | | | |
|----|--|----|--------------------------------------|
| 1 | Randrup Lassen, Falde Overgaard | 20 | Christian Lassen, Landalsgård, Blære |
| 2 | Helga Poulsen, Oustrupgård | 21 | Jens Lassen, Falde Overgaard |
| 3 | Thala Poulsen, Oustrupgård | 22 | Leo Lassen, Fyrkilde |
| 4 | Gudrun Lassen, Fyrkilde | 23 | Mary Lassen, Falde Overgaard |
| 5 | Gudrun Lassen, Falde Overgaard | 24 | ELisa Lassen, Falde Overgaard |
| 6 | Martha Lassen, Falde Overgaard | 25 | Anna Lassen, Langdalsgård, Blære |
| 7 | Vera Nørgård, Gedsted | 26 | Inge Lassen, Knabstrup |
| 8 | Johanne Krogh, Sjøstrup | 27 | Laura Krogh, Sjøstrup |
| 9 | Helga Krogh, Sjøstrup | 28 | Manna Nørgård, Gedsted |
| 10 | Jacob Lassen, Knabstrup | 29 | Svend Lassen, Lynnerup |
| 11 | Anna Krogh, Sjøstrup | 30 | Kristen Lassen, Falde |
| 12 | Aksel Krogh, Sjøstrup | 31 | Kristian Lassen, Fyrkilde |
| 13 | Kristian Lassen, Knabstrup | 32 | Christian Lassen, Lynnerup |
| 14 | Jørgen Krogh, Sjøstrup | 33 | Magda Poulsen, Oustrupgård |
| 15 | Vilhelm Lassen, Fyrkilde | 34 | Harry Lassen, Fyrkilde |
| 16 | Olaf Poulsen, Oustrupgård | 35 | Ragna Lassen, Lynnerup |
| 17 | Sigurd Lassen, Falde Overgaard | 36 | Magnus Krogh, Sjøstrup |
| 18 | Mathilde Lassen, Fyrkilde | 37 | Søren Krogh, Sjøstrup |
| 19 | Christian Kristiansen, Fælledgård, Blære | 38 | Thorvald Lassen, Knabstrup |
| | | 39 | Niels Nørgård, Gedsted |

Hvem er hvem på de forskellige billeder. Personer nævnes fra venstre.

Gundestrupgård.	Side 7
Gruppebillede fra haven til Gundestrupgård	side8
Niels Sørensen, Nyrup, ukendt, Maren Christensen #319 (lidt bagved) Poul Hansen Poulsen #237 Olaf Poulsen #218 (lidt bagved) Ukendt herre Ukendt dame Ukendt dame Kirstine Marie Lassen, #98 Jens Christian Poulsen #97 Bagved midt i billedet: Ukendt Johanne Møller, Aars Magda Poulsen #217 Ukendt dame Cecilie Møller, Ålborg Olaf Poulsen #218 og Anne Kathrine Knudsen #223.	Side 9
Oustrupgård	side 12
Christian Lassen #99	side 12
Christian Lassen #99 og Maren Nielsen #100	side 13
Oustrupgård, indkørsel	side 13

Himmerlandsbønder og gamle slægtsgårde

Gruppebillede fra Oustrupgård, 1919	side 14
Maren Nielsen # 100 (siddende)	
Jørgen Christian Nielsen #221 (siddende).	
Siddende/Liggende på græs:	
Mariane Lassen, gift med Jens Kristian Krogh, Sjøstrup,	
Niels Lassen, Bispegården, Fyrkilde,	
Kristian Madsen Hansen Lassen, Langdal, Blære.	
Søren Lassen, Vester Lynnerup.	
Anton Lassen, Falde Overgaard.	
Stående:	
Jens Kristian Krogh, Sjøstrup.	
Kirstine Lassen, gift med Niels Lassen, Fyrkilde.	
Kristine Marie Lassen, gift med Martin Nielsen Nørregaard, Gedsted Nørgård.	
Anne-Mette Lassen, gift med Søren Lassen, Lynnesrup.	
Mette-Kirstine Larsen, gift med Anton Lassen, Falde Overgård.	
Marie Kristiansen, gift med Kresten Kristiansen, Fælledgård, Blære.	
Johanne Møller, Års.	
Kresten Kristiansen, Fælledgård, Blære.	
Lucie Thomasen, gift med Mathias Christian Lassen, Knabstrup.	
Anne Lassen #301 , gift med Martin Christensen, Års.	
Martin Christensen #553, Års.	
Jens Christian Poulsen med Thala	side 14
Gruppebillede med Maren Nielsen #100 og børnebørn (se side34)	side 15
Kirstine Marie Lassen #98	side 15
Oustrupgård før branden i 1949	side 16
Gruppebillede fra haven i Oustrupgård	side 16
Thala Kirstine Poulsen #6, dreng fra Tyskland,	
Bagved, Tandtekniker Kirstine Christensen, Års	
Olaf Poulsen #218, Magda Poulsen #217, Kirstine Marie Lasse #98	
bagved Cecilie Møller, Ålborg, Anne Lassen #301, Helga Poulsen #219	
Oustrupgård efter branden i 1949	side 17
Ejnar Kragh #5 og Thala Kirstine Poulsen #6, 30/4. 1936	side 17
Ejnar Kragh #5, Thala Kirstine Poulsen #6 og Gunnar Kragh #75	side 17
Nielsine lovise Nielsen med Ejvind, Sidsel og Sidsels far	side 19
Maren Nielsen #100 og Sidsel Katrine Bøgh #222	side 20
Ejvind Lange #2085, Jørgen Chr. Nielsen #221 og Helga Lange #2087	side 21
Helga Lange #2087, Jørgen Chr. Nielsen #221 og Ejvind Lange #2085	side 21
Nielsine Lovise Lange med Ejvind og Helga	side 22
Kristian A. Lange #2084	side 23

Gruppebilleder fra Oustrup side 25

Billede til venstre:

Forrest:

Jens Chr. Poulsen #97, Kirstine Marie Lassen #98, Johanne Møller, Års

Cecilie Møller, Ålborg og Ukendt

Bagved:

Christian Bøgh Nielsen, Ågård, #345

Olaf Poulsen #218, Cecilie Krebs, Anna fra Munksjørup

Anton Krebs og Karl Nielsen #220

Gruppebillede til højre: side 25

Forrest:

Jens Chr. Poulsen #97, Kirstine Marie Lassen #98, Johanne Møller, Års,

Christian Bøgh Nielsen, Ågård, # 345, ukendt.

Bagved:

Ukendt, Olaf Poulsen #218, Ukendt , Cecilie Krebs,

Anna fra Munksjørup, Cecilie Møller, Ålborg, Karl Nielsen #220

Kirstine Bøgh, Ågård.

Ejvind Lange, #2085 side 26

Guldbryllup i Oustrup 1951 side 27

Stående fra venstre:

#230 Niels Dinesen, #219 Helga Poulsen, #220 Karl Nielsen,

#5 Ejnar Kragh, #223 Anne Kathrine Knudsen,

#224 Thala Poulsen, #225 Poul Kristian Poulsen, #75 Gunnar Kragh.

2. række:

Kirsten Kragh, #76 , Olaf Poulsen, #218, Jens Karsten Poulsen. Siddende: #226

Ane Marie Kragh (på skødet), #77, Thala Kirstine Poulsen, #98 Kirstine Marie Lassen, # 6

Jens Christian Poulsen, #97 og Magda Poulsen. #217

På gulv:

Per Andreas Poulsen, #227, Helge Dinesen, #234, Jens Henrik Dinesen, #233

Jens Poulsen Kragh, #1

Søren Lassen Lynnerup og Kirstien Marie Lassen, til venstre side 29

Søren Lassen , Lynnerup til venstre.....side 30